

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

Η "ΒΕΝΤΕΤΤΑ,, ΜΕ Τ' ΑΘΩΑ ΜΑΤΙΑ

(Ένα ἄρθρο τοῦ Ἀντρέ Μωζέ γιὰ τὴν Πολὲτ Ντυμπέ, τὴν μεγάλῃ γένησα τῆς «Φὲς-Φίλμ»)

LΡΑΓΕ ξέρετε ποιά εἶνε ἡ «Βεντέττα» μὲ τὰ πῖο γλυκά, τὰ πῖο ἄθωα καὶ τὰ πῖο ἐκφραστικὰ μάτια; Εἶνε ἡ Πολὲτ Ντυμπέ. Τὸ μαθαίνουμε αὐτὸ ἀπὸ ἕναν διαγωνισμό πού ἔγινε τελευταίως στὸ Παρίσι. Ἡ ὠμορφὴ «Βεντέττα», μέσα σὲ τριακόσιες καλλονές, μὲ μάτια πού θὰ τρέλλαιναν καὶ τὸν... Ἅγιο Ἀντώνιο, καθάρωσε νὰ διακριθῆ καὶ ν' ἀνακηρυχθῆ «βασιλίσα». Καὶ σήμερα αὐτὸς ὁ χαριτωμένος «ἀστέρας» τῆς «Φὲς-Φίλμ», εἶνε γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα: «Ἡ γυναίκα μὲ τὰ πῖο ὠμορφα μάτια». Ἐτεῖ ἀπεδέχθη ἄλλῃ μιὰ φορά, ὅτι ἡ Γαλλίδες εἰχαν τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου! Γιατὶ πράγματι, ἡ Πολὲτ Ντυμπέ εἶνε

Παρισηνὴ. Πρὶν ὅμως νὰ σὰς διηγηθῶμε τὴ βιογραφία της, θὰ σὰς ποῦμε λίγα λόγια γι' αὐτὸν τὸν καλλιτεχνικὸ διαγωνισμὸ πού ἀναστάτωσε τὸ Παρίσι. Ἐγινε τὴν 20ῃ Σεπτεμβρίου στὰ «στούνιο» τῆς Ζουανβίλ. Σ' αὐτὸν ἔλαβαν μέρος ὅλες ἡ μεγάλες «Βεντέττες» τοῦ θεάτρου καὶ τῶν μιούζικ-χάλ, πολλὲς κυρίες τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας καὶ οἱ «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου. Ὁ διαγωνισμὸς εἶχε καθαρὸς κοσμικὸ χαρακτήρα καὶ οἱ πλείους Παρισηνοὶ πληθῶνα ὄσο-ὄσο γιὰ νὰ θροῦν μιὰ πρόσκλησι. «Ὅλο τὸ εὐθῆμο Παρίσι μὲ τίς προσωπικότητές του, τίς «μοιραίες» γυναῖκες του καὶ τὸν διεθνὴ κόσμον τοῦ εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πέρα. Οἱ μεγάλοι Οἴκοι Μόδας ἔβηκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν τίς τελευταῖες «κρεασιὸν» τους καὶ οἱ χορογράφοι νὰ παρουσιάσουν τίς νέες δημιουργίες τους. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς πῖο φαντασμαγορικῆς γιορτῆς τῆς κομποπόλεως.

Ἡ ὑποψήφιες αὐτοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν ματιῶν παρουσιάσθησαν φορώντας... φερετζέ. Ἐτεῖ ἔκρουαν τὸ σαγηνευτικὸ χαμόγελό τους, ἔκαναν ὄμως πῖο ἔντονη τὴ γοητεία τῆς ματιῶν τους. Γιατὶ δυὸ ἄρες, μέσα στὰ «στούνιο» τῆς Ζουανβίλ ἐναῖχθη ἡ ἐποχὴ τῶν μυθικῶν σουλτανῶν καὶ τῶν οὐρὶ τῶν χαρμελιῶν. Ἦταν ἕνα ἀσάνταστο θέαμα ὅλες αὐτές ἡ Παρισηνὲς πού εἶχαν ἔρθει ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ διαγωνισθοῦν μὲ πείσμα γιὰ τὸν τίτλον τῆς «βασιλίσσης».

Τὰ μετὰ τὴν κτενιομένη μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, εἶχαν τὸ χρῶμα πού ταίριαζε...στὰ μάτια τους. Καὶ πόσα μάτια. Θεέ μου! Πόσα μάτια!... Μεγάλαι, ἐκφραστικὰ, ἠδυσπῆθ, ρεμβόδι, παμπόνηρα, ἄθωα, μπλέ, μενεξελιά, αμαράγδινα, μαύρα, καστανά πού λάμπαν κ' ἄστραφταν, χάρις στίς περιποήσεις τῶν ἱστοτύτων καλλονῆς.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτῶν τῶν καλλιστείων τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμέναι. Δὲν ἤξερε ποιά νὰ θραβεύσῃ. Γιατὴν ἐκλογὴν τῆς ἀναγκάσθηκε νὰ παιδεύθῃ τὸν ὀλιγόληρος ὄρε, νὰ ποικεφαλισθῇ καὶ τέλος νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ πῖο ὠμορφα μάτια εἶνε τὰ ἄθωα. Αὐτὰ ἀρέσουν καὶ στοὺς πῖο δύσκολους ἀνδρες. Ἐχουν μιὰ ἀφέλεια καὶ μιὰ εὐλκρινεῖα πού σκλαθάνει. Ποιά ὄμως εἶνε αὐτὰ τὰ μάτια; Δὲν ἀργησαν, φυσικὰ, νὰ τὴ θροῦν οἱ κριταὶ μέσα σ' ἐκείνο τὸ πλῆθος τῶν «μοιραίων» γυναικῶν μὲ τὸ ὄρος τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ καὶ τῆς Γκρέτας Γκάρμπερ. Ἡ Πολὲτ Ντυμπέ ξεχώρισε γιὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ ντυσιματῆς της καὶ τῆς χάρις της. Τὴν ἀνακήρυξαν λοιπὸν νικήτρια τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῆς προσέφεραν μιὰ θαυμασιὰ ἀνθοδέμη ἀπὸ μαῦρα τριαντάφυλλα, τὰ ὅποια εἶνε τὰ πῖο σπάνια λουλουδιὰ ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὸν κόσμον. Ἡ καλλιτεχνία τοῦ ὄφειλεται σ' ἕναν Γάλλο ἀνθοκόμο, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ δεκά χρόνια μελέτες καὶ προσπάθειαι, καθάρθηκε τέλος νὰ πετύχῃ αὐτὸ τὸ χρῶμα. Τὸ μαῦρον σήμερα εἶνε τὸ χρῶμα τῆς ἀγνότητος καὶ θὰ εἴχετε δῆ δὴ τὸ πολλοὶ Οἴκοι Μόδας, ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἔχουν λαμβάνει νυφικὰ φορέματα μαῦρα μὲ ματρὲς πῆρεζες!...

Ἡ Μόδα, θλίπετε, εἶνε ἀνεγίνιστη, ὅπως κ' ἡ γυναίκαίς καρδιά! Ἡ ἀνδοξία τῆς Πολὲτ Ντυμπέ εἶχε ἀκόμη ἀπάνω μιὰ χρυσὴ θανισμὸ μὲ τ' ὄνομα της καὶ τὸν τίτλον της.

Τὴν ἀπόφασι τῆς ἐπιτροπῆς, ὅλος ὁ ἀριστοκρατικὸς κόσμος πού εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πέρα τὴν ὀρεδύθη μὲ χειροκροτήματα καὶ ἔπαιψιμῆς, ἐνῶ ἡ ὠμορφὴ «Βεντέττα» συγκινημένη σκόρπιζε δεξιὰ κ' ἀριστερὰ φιλήματα. Ἄλλα ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ Πολὲτ Ντυμπέ; Δὲν τὴν ξέρετε; Ξεχνάτε λοιπὸν τόσο εὐκόλοα τὴν «Ὀρδινάτσα», τὸ «Μιὰ φορά κανεὶς στὴ ζωῆ...», τὴ «Νεότητας», τὸ «Φακίρη τοῦ Γκράντ Ὀτέλ» καὶ τόσα ἄλλα; Πῶς

μπορεῖτε λοιπὸν νὰ μὴ τὴν θυμᾶτε;

Ἡ Πολὲτ Ντυμπέ γεννήθηκε στὸ Παρίσι. Κι' ὅπως ὅλοι οἱ...ἀ-θρόφοι γονεῖς, ἔτσι κ' οἱ δικοὶ της ἐνοῦσαν νὰ τὴ μάθουν γράμματα. Ἐτεῖ ἀπὸ μικρὴ τὴν ἔβαλαν στὰ θάσανα. Ἄντι γιὰ κοῦκλες, τῆς ἔδωσαν θιθλία μ' ὠμορφες ζωγραφίαι, πού παρίσταναν ἵπποπόταμους, τίγρεις καὶ λέοντες. Τῆ τρομαχτικὰ πού ἦσαν ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα! Τὰ ἐκφραστικὰ μάτια τῆς Πολὲτ ἔνοιγαν διὰπλάτα μπροστὰ στὰ θηρία μὲ τοὺς παράξενους χρωματισμοὺς πού τῆς δείχναν τὰ δόντια τους καὶ τὴ νύχτα ἔπαινε τρομαγμένη, νομίζοντας ὅτι θρικόταν μέσα στὴ ζούγκλα. Ὡστόσο ἦταν ἡ μόνῃ μαθήτρια πού ἀγαποῦσε τὴ δασκάλα της. Ἡ καυμένη, ἦταν τόσο νέα, τόσο καλὴ καὶ τοὺς μιλοῦσε πάντα μὲ τέτοια τρυφερότητα, πού ἡ εὐαίσθητὴ Πολὲτ ἐνοῦσε μιὰ ἀπεριόριστη ἀγάπη γι' αὐτὸ τὸ πλάσμα. Ἀκόμη καὶ σήμερα, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξεχάσῃ.

—Θὰ θυμᾶμαι πάντα, εἶπε στοὺς δημοσιογράφους πού τὴ ρώτησαν γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία της, τὴν δεσποινίδα Ἐρρικέτη. Ἦταν λεπτὴ, μὲ μεγάλα μαύρα μάτια καὶ μ' ὠμορφα χέρια θραυλοπούλας. Ντυνόταν πάντα μ' ἔξαιρετικὴ κομψότητα καὶ μὰς ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφῆς της. Ποτὲ δὲν μὰς ἔβερνε. Ταχτικὰ δὲ μὰς ἔλεγε μὲ τρυφερότητα:

—Ἐἶχα κ' ἐγὼ μιὰν ἀδελφοῦλα σὰν κ' ἐσᾶς. Τὰ μάτια της μὲ κутτοῦσαν μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ ὅταν τῆς μιλοῦσα κ' ἡ μοναδικὴ εὐχαριστίου μου ἦταν νὰ παίζω μαζί της...

Καὶ δάκρυζε. Καμιά ὄμως ἀπὸ μὰς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ ρωτήσῃ τί εἶχε γίνει αὐτὴ ἡ ἀδελφοῦλα της πού μὰς ἐμοιάζε. Αὐτὸ μ' ἀπασχολοῦσε πολὺ καὶ τέλος μιὰ μέρα ρώτησα τὴ δεσποινίδα Ἐρρικέτη:

—Καὶ πού εἶνε τώρα αὐτὸ τὸ κορίτσι; Ἡ δασκάλα μας πού δὲν περιμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἔσκυψε λυπημένη τὸ κεφάλι της. Ἐπειτα μὰς εἶπε μελαγχολικὰ:

—Τὴν πῆρε ἡ Παναγία κοντὰ της! Κι' εὐοῦχησε τὸ μῆθημα τρουπῶντας νὰ ξεχάσῃ τὴ μεγάλῃ ἄψι της.

Ὅταν ἡ Πολὲτ ἔγινε δασεκα γρονῶν, οἱ γονεῖς της τὴν ἀφῆσαν νὰ διαλέξῃ μόνη της τί ἤθελε ν' ἀκολουθῆσι. Κι' ἕκείνη πού ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸ χορὸ, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τὴ γράψῃ σὲ μιὰ σχολὴ χοροῦ. Ἐκείνους, φυσικὰ, δὲν ἔφερε καμιά ἀντίρρηση. Πῆγε καὶ ἔβηκε ἕναν φίλον τοῦ ἡθοποιοῦ τῆς Ὀπερας καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν πάρουν μαθήτρια στὸ μπαλέτο τοῦ θεάτρου, μαζί μὲ τίς ἄλλες μικρῆς μπαλαρίνας.

—Ἐἴν' ὠμορφῆ; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του. —Πολύ, τὸ ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ πατέρας της.

—Τότε, ἔλατε ἀεριο νὰ τὴν παρουσιάσωμε στὸν διευθυντή.

Ἡ μικροῦλα Πολὲτ τὴν ἄλλῃ μέρα χόρεψε τόσο καλὰ καὶ μὲ τόσο βάρος, πού ὁ διευθυντῆς τῆς Ὀπερας τὴ φίλησε ἐνθουσιασμένως καὶ τῆς εἶπε:

—Θὰ γίνης μεγάλῃ χορευτρία! Κι' ἀλήθεια, ἡ Πολὲτ Ντυμπέ ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια εἶχε γίνει μιὰ ἀπὸ τίς πρῶτες μπαλαρίνας τῆς Ὀπερας. Ἴδου πῶς διηγεῖται ἡ ἴδια αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς της:

—Ἐμᾶστε ἑκατὸ κορίτσια ἀπὸ δεκάκα μέχρι δεκαεὴ χρόνιαν. Ὅχτὸ ἄρες τῆς μέρα κἀναε Σουηδικὴ γυμναστικὴ, ἔξεδιδόμαστε καὶ μαθαίναμε νὰ λυγίζουμε σὰν φεῖδια τὸ σῶμα μας καὶ νὰ χορεύουμε στὰ νύχια. Στὴν ἀρχὴ βέβαια δὲν τὰ καταφέρναμε. Ὅλα τὰ μέλι μας πονοῦσαν καὶ νομίζαμε ὅτι εἴμαστε ἀλύγιτες σὰν σίβερα. Μὰ μὲ τὸν καιρὸ τὸ λῶγισμα τοῦ κορποῦ τὸ ἐξεῖδωμαν τῶν ποδιῶν, μὰς φανόταν παιγνιδάκι. Τότε ἀρχίσαμε νὰ μαθαίνουμε διάφορους χορούς, νὰ κουνάμε ρυθμικὰ τὰ πόδια μας καὶ νὰ κἀνοουμε τὴν ἐμφάνισι μὲ στὴ σκηνῇ.

Αὐτὲς ὄμως ἡ μπαλαρίνοῦλες ἦσαν τ' ἄθωα θύματα τῶν μεγαλοκαρκαριῶν καὶ τῶν γέρω γλεντζέδων τῆς κομποπόλεως.

—Στὴν Ὀπερα, διηγεῖται ἡ Πολὲτ, γινόμαστε ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοῦς...ἵπποπόταμους καὶ τ' ἄλλα τρομαχτικὰ θηρία τῶν παιδικῶν θιθλιῶν μου! Φοροῦσαν ἄσπρες γκέττες, εἶχαν μιὰ περσάτι καὶ μιὰ κἀνίαν ποῦρα μακριὰ σὰν τίς καντοῦδους τῶν ἀτσιπολιῶν! Ἦσαν οἱ διάφοροι «προστάται» τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν τοῦ μπαλέτου πού δὲν περιμεναν κάθε θράβου μετὰ τὴν παράστασι γιὰ νὰ τὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ τὰ μεθύσουν μὲ σαμπάνια. Ἡ μικρῆς φίλες μου τρελλανόητουσαν γι' αὐτὲς τίς περιπέτειες καὶ γιὰ τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα τους. Ἐγὼ ὄμως τοὺς κутτοῦσα τρομαγμένη, γιὰτὶ, ὅπως σὰς εἶπα, ἀνεγνώριζα

Ἡ Πολὲτ Ντυμπέ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΙΣΜΕΝΗ

(Οι κινδύνει του έρωτος και η πραγματική εύτυχία)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ γνώρισα μιά νόστιμη ζωντοχώρα. Είναι σαράντα χρόνων, κι όμως δείχνει ότι είναι τριάντα : Έχει νεανικό πρόσωπο, ζοηρές ζιγνύσεις κι ένα γλυκό, χαριτωμένο χαμόγελο. Όλη η όμορφότης έχει μαζευτή στα μάτια της, που είδαν την ευτυχία και έλαφαν παρὰ αυτού τον πόνο. Σήμερα δεν μπορεί πια να κλάψει όμορφα τού πρόσωπο της.

—Είπε πέντε χρόνια τώρα, μου είπε, πού είμαι χωρισμένη από τον άνδρα μου. Ήσαν μιά ησυχία γυναίκα κι αγαπίστα τρελλά τον άνδρα μου, τού σπιτι μου, την οικογένειά μου. Μ' άρεσε ή θερμή άτιμώσαμα τού σπιτιού, τής οικογένειας. Αυτή ή ευτυχία μου κράτησε δέκα χρόνια. Έπειτα ή άσχημή άτιμώσαμα τού σπιτιού, τής οικογένειας. Αυτή ή άσχημή άτιμώσαμα τού σπιτιού, τής οικογένειας. Αυτή ή άσχημή άτιμώσαμα τού σπιτιού, τής οικογένειας.

στηρα ξαναγνώρισα στο σπίτι μου, όλομόναχη. Άνεύχιστα στις άδελφές κάμαρες, στην άτιμώσαμα τους, την περασμένη ευτυχία μου, την χαμένη πια χαρά μου. Μά δεν βρήκα τίποτ' άλλο, παρὰ την πόρτα τής μοναξιάς. Σέ λίγο είδα πως είχα μιά ρουτίδα στο πρόσωπο και μιά άσχημη τριχα στα μαλλιά. Τότε, για πρώτη φορά, έννοισα ότι ήθελα να ζήσω, ότι δεν ήθελα να γεράσω ! Έβρανα τα μαλλιά μου, έκανα μασάζ στο πρόσωπό μου, πέρασα ούσιλ στα μάτια μου. Έγινε μιά άλλη γυναίκα. Η προσπάθειά μάλιστα να ξαναενώσω και τού πνεύμα μου. Δεν τού κατοόρησα άκοιμή. Μά είχε τώρα λίγος καρφός πού δεν ζώ πια με την άγονία και τή λύπη στην καρδιά. Άλλάξα τή ζωή μου. Κάναυ έπισκέψεις στις φίλες μου, παγαίνω σ' ό θέατρο, κάναυ μικρά ταξείδια με τή μητέρα μου. Έχω και θαυμασιές. Μά κατά βάθος αγαπάυ άκόμη τον άνδρα μου. Οί θαυμασιές μου, μισοσιιά στην άδιαφορία μου, δεν άργούν ν' άπογοητευθούν και να μ' άρρίψουν ησυχά.

—Και τώρα ; την ρώτησα. —Τώρα είμαι έρωτευμένη... Μά όχι πια με τον άνδρα μου... —Από πότε ; —Από τή μέρα πού συνάντησα τον άνδρα μου με άλλη γυναίκα... Με τή μητέρα τού παιδιού του, πού είχε μεγάλο πια, φορούε ζωντά καλτσάκια και παίζει με τού σφράγι του στο πάρα. Από τότε δεν υπόφερα πια να έξακολούθισα ν' αγαπάυ έναν άνδρα, πού βρήκε την ευτυχία σε μιά άλλη γυναίκα, μιά ευτυχία πού δεν υπόφερα να τού δώσω εγώ. Κι' έτσι αγάπησα έναν άλλο άνδρα. Έναν παλιό θαυμαστή μου. Προτίμησα εκείνον, πού τή στιγμή τής έρωτικής έξομολογήσεώς του με είρε σ'ί' αλήθεια συγκινήσει. Και τον αγαπάυ, όπως δεν αγάπησα ποτέ τον άνδρα μου. Δεν ξέρω άν είναι καλύτερος ή χειρότερος. Έκείνο πού ξέρω είναι ότι είναι πολύ διαφορετικός από τον άνδρα

στα πρόσωπά τους τούς ήπποποτάμους και τ' άλλα παχυδέρμα των παιδικών βιβλίων μου. Μά κι' εκείνοι έννοιωσαν έναν άόριστο φόβο για μένα : —Αυτό τού κορίτσι είναι πολύ άθωο !... Έλεγα στον διευθυντή τής «Όπερας. Πολύ δύσκολα μάς φάσεται ότι θά πάμ μπροστά ! Τί άναιδία ! Και τώρα άκόμη αηδιάζω μ' αυτή την συμπεριφορά τους... Η όμορφιά μου κι' ή θεατρικές έπιτυχίες μου, καθώς καταλαβαίνετε, δεν άργησαν να κινήσουν την προσοχή των διαφόρων σκηνοθετών, οί όποιοι μου πρότειναν να παίξω στον κινηματογράφο. Έτσι έγκάτελεψα τού θεάτρου, στο όποιο άναιρευόμουν να δοξασθώ μιά μέρα, για να «γυρίσω» στα «στούντιο». Κι' έγιναν χωρίς να τού περιμύνη κινηματογραφικός «άστέρας». Έπαιξα στο «Μπροντγουάι», στο «Πιπ Τόες» και πέρα τού ρόλο τής Μέγκ Λευοιού στο πολυκόμο έργο ό «Βασιλεύς Παύλος». Έπειτα άκολούθησαν ή άλλες έπιτυχίες μου πού με δόξασαν και μ' έκαναν πασίγνωστη «θεντάκια». Κι' αλήθεια, ή Πολιτέ Ντυμπύ, ή γυναίκα με τή πιο γλυκά και τή πιο άθωα μάτια, είναι σήμερα μιά από τις πολύ συμπαθείς «θεντάκια» τού κινηματογράφου.

μου. Είναι παντομίμος. Έχει και δύο παιδιά. Η γυναίκα του είναι πιο μεγάλη άπ' αυτόν... Δολφόν ; Δεν έχω κι' εγώ δικαίωμα στον έρωτα ; —Ναι. Αυτό είναι αλήθεια... —Δεν ζητάω τίποτ' άλλο άπ' αυτόν τον άνδρα, παρὰ μόνον έρωτα και τρυφερότητα. Δεν θά τον πάρω από τή γυναίκα του, όπως έκανε ή άλλη σε μένα... Έγώ τού προσφέρω τή ζωή μου. Είναι ένας τρόπος για να είναι κανείς γενναϊόδοτος... —Είπε μάλον ένας τρόπος για να προετοιμασθί κανείς να υπόφερη στο μέλλον... —Μά γιατί, άγορ' μ' αγαπάει και τον αγαπά ; —Γιατί δεν θα είναι ποτε τελείως άκόμος σας αυτός ό άνδρας, πού σας αγαπάει και πού τον αγαπάτε... Μά άφρόσιστα ενός παιδιού του, ένας ποικέφαλος τής γυναίκας του, μιά άόνοιακή στενωχιά του, θά τον κάνογυ να θυμησθί τού καθήκοντά του και τις ευθύνες του... —Και ή ίσοχρησεί του όύ μένα ; Ό έρωσ δεν έχει κανένα δικαίωμα ; Ό άνδρας μου... —Μη συλλογίσθε τον άνδρα σας ; Να συλλογίσθε τον έαυτό σας. Συλλογισθήτε ότι μπορείτε να κάνατε το ίδιο κακό σε μιά γυναίκα, και σ' αυτή την περίπτωση σε μιά μητέρα... Κι' αυτό δεν είναι σωστό... —Είπε ανθρώπινο. —Άς άρρησιμε τις πρόχειρες δικαιολογίες... Άς ποιήσ κάλυτερα : Είναι ή ζωή, είναι τή πάθη, είναι τή λάθη πού κάναμε με τή ζωή μας και με τή πάθη μας. Και άνάμεσα στα λάθη άς συμπεριλάβουμε και τόν έρωτα, καθώς κι' εκείνον τον άγαπολόγητο ποθο τής εκδοχέσεως, πού βρισκεται βαθιά, κάτω από τους πόνου μας, πού δεν μπορούν να τον γυράνουν... —Ίσως... —Κάνατε άσχημη έλεγχο. Δεν πιά άναιμία τού δικαίωμα τού έρωτος, γιατί κάθε γυναίκα ζή με τον έρωτα. Μά σας άρνείμαι την έλευθερία να διαλέξετε για τήν έρωτική ζωή σας τον πατέρα δύο παιδιών. Άς άρρησιμε κατά μέρος αυτόν τον πόνο, πού δεν τον γνωρίζω. Άς μιλήσουμε έρωτικά μόνον για σας. Τί ζωή κάνατε ; Συμφωνώ ότι δεν θά έπυρέπε ποτέ να παρατήρη αυτός ό σύζυγος τή γυναίκα του. Μά μένατε εγωιστικήμην από αυτή την έρωτική ζωή ; Πότε σας βλέπει ; Μόλις εννοαφεί από τις δουλειές του : Ένα βασικό τμήμαόνημα, μιά έπισκεψή πριν άπ' τού γραφείο, ένα συντεβού μετά τού φαγητό. Κι' έπειτα, ή άνομιόδοις άναμονές, τή χαμένα ραντεβού, ή σινηθισμένες δικαιολογίες... Τά μεσάνυχτα, ένα κοιδούνημα. Είναι εκείνος. Γυρβει από τού θεάτρου, γιατί δεν μπορείσε να σας πάρη μαζί του, κι' όπου έπυρετε να πώη για λόγους εδιπλωματικούσ. Ένα βασικό άγκάλιασμα κι' ύστερα ή σινηθισμένη δικαιολογία : «Η γυναίκα μου δεν κοιμάται άν δεν γεράσω στο σπίτι... Είναι άδύνατο να τον συναντήσετε έξω, να τού γράψετε, γιατί είναι επικάινδυνο... Μόνον τμήμαόνημα». Κι' αυτά τις ώρες πού είναι στο γραφείο του... Α !

Η μοναξιά αυτού του έρωτος είναι ή πιο πικρή, γιατί ό έρωσ αυτός άντι για χαρά φέρνει τή λύπη και τή δάκρυα. Άν τριχα μιά μέρα ή άδελφς αυτός να νοήσει από γραφείο του ότι δεν είναι καλά, τρέχει άκόμος στο σπίτι τ ο υ, στο σπίτι τής γυναίκας του και τών παιδιών του, γιατί αυτό είναι τού πραγματικό σπιτι του, έχει ζή τή ζωή του, έχει έναν ά-έξικη καλύτερα γι' αυτόν ό καρφός έρωσ σας ή ή τρυφερότης τής γυναίκας του. Και κάποια βράδια, όταν θά θέλετε ν' άκούσετε κανένα τρυφερό λόγο, άντι για χάδια και για φίλια, θά σας μιλήση για τις έ-πισκέψεις του, για τήν γυναίκα του, για τή παιδιά του... Α ! Αγαπήστε μου !... Δώσε ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, δώσε έναν άκόμη καρφός... Είλασσε νέα, πού πού νέα από την ήλια σας... Άνίωσα στους θαυμασιές σας θά υπάρχη κάποιος νέος. Ένας άνδρας πού δεν συλλογίστηκε άκόμη τού γάμο και ό άποτός, όπότός, θά ήθελε να έχη δική του μιά γυναίκα πού τον αγαπάει και πού άνέχεται λιγά τον έννοισμό του. —Ναι... Καταλαβαίνω... Τού συλλογίσθηκα κι' εγώ από... Μά αυτός ό νέος μιά μέρα...θά παντρευθί μιά άλλη : Ένα κορίτσι... —Και τότε, έσείς πού δεν θά είσασσε πια σαράντα χρόνων (πού φαίνονται τριάντα), θά νοήσετε ότι παντρεύσατε ένα μεγάλο παιδί σας... Ναι, ναι... Γιατί τού καταλαβαίνετε... Ό έρωσ σας σιγά-σιγά θά γίνη μιά ηπική τρυφερότης. Θά τον προσέχη. Θά τον αγαπάη σαν μητέρα και θά νοήσετε για τήν ευτυχία του, γιατί ή ευτυχία του θά είναι και δική τής ευτυχία... Και τότε μπορούσν πια ν' ά-σπείρουν τά μαλλιά, δίχως λύπη... Έτσι δεν είναι ;... —Ίσως... —Και ή χωρισμένη φίλη μου πού έφριξε μιά ματιά, πού έσήμασε ότι δεν θά ξεχνούσε τά λόγια μου.